

RAJZPÁLYÁZAT

„Negyven arab” rajzpályázat felhívás

A KELET VARÁZSA NYUGATON FESZTIVÁL keretében rajzpályázatot hirdetünk 6-12 éves korú gyermekek számára „Negyven arab” címmel. A cím egy török népmese címe, ehhez várjuk a mese témájához, történetéhez kapcsolódó rajzokat, festményeket. A mese szövege megtalálható a fesztivál honlapján: keletvarazsa2015.weebly.com.

A képek és festmények A4-es méretű papírra készülhetnek. A művek hátsó oldalán nyomtatott betűkkel, olvashatóan, fel kell tüntetni: a pályázó teljes nevét, életkorát, lakcímét, elérhetőségét (a pályázó és/vagy a szülő/nevelő telefonszámát és email címét) és a kép címét.

A pályamunkák elkészítéséhez bármilyen anyag felhasználható (ceruza, toll, tus, zsírkréta, vízfesték stb.), de az eredeti példányt szükséges beküldeni a következő címre: Jurisics Vár Művelődési Központ, 9730 Kőszeg, Rajnis u. 9. A borítékra kérjük, írják rá: „Negyven arab” rajzpályázat.

A pályamunkák leadási határideje 2015. június 30. További információ a honlapon vagy telefonon kérhető: 06 20 665 1952.

* * *

Negyven arab

(Török mese, Naki Tezel gyűjtése, fordította: Adorján Imre)

A maga idején, egy padisahnak volt három leánya. Egyszer a padisah a vezérével együtt elment sétálni.

Rövid, hosszú utat tettek, dombon, völgyön által keltek. Éppen kezdtek elfáradni, amikor egy vár tűnt a szemük elé. Még egy kissé megemberelték magukat, elballagtak a várig. Nézegettek, de úgy látszott, hogy senki sincs a várban. Kíváncsiak lettek, ugyan miféle egy vár lehet ez? A tárva nyitva hagyott kapun át bementek, s sétálgatni kezdtek a várban. Áthaladtak szép kerteken, látták a szőnyegekkel borított, s kerevetekkel bútorozott szobákat, de sehol senkit sem találtak. Összenézett a padisah és a vezér, mert egyikük sem értette, hogy mi lehet ez az egész. Amikor éppen a vár egyik erkélyéről fordultak vissza, a szemükbe ötlött egy ott álló arany szék. Ezen elcsodálóztak.

- Allah, Allah! Micsoda egy hely ez? Ez egy tökéletesen szép lak, és egy ilyen szerájban nincs egy lélek se! - szólalt meg a padisah.

- Igazat szólta padisahom. Ráadásul azt sem értem, ez az arany szék miért van itt? - válaszolt a vezér.

Így beszélgettek a padisah és a vezér, mialatt elhagyták a várat és hazaindultak.

- A leányaim nagyon szeretnek sétálni, nézelődni. Küldjük el őket egyenként ide. Mindegyik töltsön itt egy éjszakát, hadd lássuk, megtudják-e, hogy kié ez a kastély? - javasolta útközben a padisah.

- Úgy lesz padisahom. Amint haza érkezünk, elhozom ide a legidősebb leányod, és itt hagyom. Aztán a középső, s ő utána pedig a legkisebb következik. - mondta a vezér.

Estére ért haza a szerájba a padisah és a vezére. Vacsora után a padisah elmesélte a feleségének és a lányainak, amit a sétáján látott. Mind a három leány azt mondta, hogy azt a várat ők is szeretnék látni.

Másnap reggel a padisah a legnagyobb leányát elküldte a vezérrel együtt a várba. Amint a várba bejutottak, a vezér mindenhová elvezette a leányt, végül kimentek az erkélyre, s a leányt beültette az arany székbe.

- Íme, leányom, te várj itt ebben a székben ülve. Lássuk, kik laknak ebben a várban. Holnap reggel érted jövök, s visszaviszlek a szerájba. Mindent, amit ez alatt láatsz, azt majd elmondod az apádnak. - mondta a vezér, s otthagyta a leányt.

A leány várakozott. Várt is és de nagyon félt is. Miközben nagy zaj keletkezett, s a rémülettől kis híján elájult, mert szemben meglátott egy nagyon magas termetű, erős testalkatú, inkább egy dévre, mint egy emberre hasonlító alakot. A dév kezében egy levágott bárány volt. Lassan elhaladt a leány mellett, bement valahová és nyoma veszett. A leány félelmében egészen összehúzódott a széken, s alig várta, hogy reggel legyen.

- Na, lássuk, mit láttál? - kérdezte a vezér, amikor reggel megérkezett.

- Nem mondhatom el, de majd meghaltam a félelemtől. Irgalmazz, s vigyél gyorsan vissza a szerájunkba! - válaszolta a leány.

A vezér elvitte onnan és hazamentek a szerájba.

Másnap reggel a vezér a padisah középső leányát vitte el a várba.

- Jól figyelj, mert amit láatsz, azt holnap majd mind el kell mondanod! Holnap jövök érted. - mondta, majd magára hagyta a leányt.

Ahogy elment a vezér, a padisah középső leánya az erkélyen álló arany székben elhelyezkedett és várakozni kezdett és azt mondta magában: "Én bátrabb vagyok a nővéremnél, nem félek semmitől se, itt fogok várni."

Amint, ezen gondolkozott, nagy zajjal kinyílt az erkély ajtaja. Kezében a levágott báránnyal kijött a dév az erkélyre. A leány félelmében azt se tudta mi tévő legyen. Nagy szemeket meresztett rá a dév, a szerencsétlen leány nyelve nem forgott, meg se tudott szólalni, kétrét görnyedt a székben, s még a fejét se merte felemelni.

- Bárcsak már reggel lenne! Bárcsak már reggel lenne! - mondogatta.

Reggel megérkezett a vezér, s megkérdezte, hogy mit látott.

- Nem mondhatom el, irgalmazz, s vigyél gyorsan a szerájunkba! - válaszolt a leány, csak úgy, mint a nővére.

A vezér ezt a leányt is hazavitte, de a leány azt válaszolta az apja kérdésére, hogy ő bizony semmit látott. Ezek után a padisah a legkisebb leányát küldte el a vezérrel a várba. Miután a leány leült az vár erkélyén az arany székbe, a vezér hazaindult.

Nemsokára a dév, kezében a levágott báránnyal, kilépett az erkélyre. A legkisebb leány egy cseppet sem ijedt meg, hanem azon törte a fejét, hogy ugyan hová megy,

s követte a tekintetével. A dév, kezében a levágott báránnyal, ugyanazon az ajtón távozott, és ment be az épületbe, mint máskor. Ott egy kampóra akasztotta a bárányt, és eltávozott. Ahogy a dév elment, a leány felkelt a székéből, s amerre a dév, arra ment be ő is. Körülnézett, s látta, hogy egy konyhában van. Felgyúrte a ruhaujját, leakasztotta a bárányt, begyújtott a tűzhelybe, s néhány óra alatt nagyon ízletes ételeket készített. Evett egy kicsit, s miután megtöltötte a gyomrát, félrevonult, s elaludt.

Másnap reggel megérkezett a vezér.

- Nagyon sok mindent láttam, de most semmit sem mondok el belőle! Jól érzem magam. Apámnak, anyámnak és a nővéreimnek a kézcsókjaim küldöm. - mondta a leány vidáman.

A vezér elcsodálkozott azon, amit neki a leány mondott. Visszatért a szerájba, s amikor elmondta, hogy mit hallott a leánytól, se a padisah, se a felesége, se a leányok nem értettek az egészből semmit. Csodálkoztak, hogy a legkisebb leány nem fél a dévtől, s ott maradt a várban.

Mi most térjünk vissza a várhoz.

Ugyanis, az ember, aki az erkélyen kezében levágott báránnyal megjelent, az egy dév öltözetébe bújt padisah volt, aki mindenkit próbára tett, aki betért a várába. Szépen elfogyasztotta az ételeket, amiket a leány készített.

- Ez a leány nemcsak bátor, de türelmes is. De még próbára teszem! - mondta magában.

Akkor este a dév öltözetű padisah kezében egy levágott báránnyal ismét kiment az erkélyre. Rábámult az arany széken ülő leányra.

- A türelmes a végén nyer! - mondta morogva a leánynak, majd bement a konyhába, és otthagyta a bárányt. A leány megint bement a konyhába, a bárányból finom ételeket készített, evett, jóllakott, végül lefeküdt aludni.

Ismét eljött a vezér másnap reggel. Látta, hogy a leány egyáltalán nem fél, és elmenni sincs kedve. Ráadásul a leány még azt is kérte tőle, hogy hozzon neki legközelebb egy fapapucsot, amit a konyhában szokás viselni. A vezér a leányt otthagyta és visszatért.

Egy nap múlva megint eljött a vezér, s hozott magával egy arany papucsot.

- Ezt a papucsot a legidősebb nővéred küldte. De nagyon drága volt ám! Száz aranyért vette, s kéri tőled az árát! - mondta a vezér.

A leány elvette a papucsot, s azon törte a fejét, hogyan adhatná meg az árát? A vezér elment, s ő beült az arany székbe. Addig, addig gondolkozott, míg sírva fakadt, mert nem talált megoldást, hogy miként adja meg az adósságát. Eközben jött el a dév, s ismét azt mondta, hogy a türelmes a végén nyer, majd bement a konyhába, otthagyta a bárányt, s elment. Amint a dév kiment, a leány bement a konyhába, feltúrte a ruhaujját, ételeket készített. A hasát megtömte, s elment aludni.

Reggel, amikor felkelt, a papucs alatt egy tarisznyát talált. Kinyitotta, s azt látta, hogy pontosan száz sárga arany van benne. Örömmel magához vette, és nemsokára megérkezett a vezér is, akinek odaadta az aranyakat. Most azt kérte a vezértől, hogy hozzon másnap neki egy fésűt, mert már régen nem fésülködött.

Egy nap múlva a vezér meghozta a fésűt.

- Ezt a fésűt a fiatalabb nővéred küldi, s elefántcsontból van. Kétszáz aranyért vette, kéri az árát. - mondta a vezér és átadta a kért fésűt.

Ahogy a vezér elment, a leány a székben ülve fésülgette a haját, s közben sírdogált, mer fogalma se volt, miből adja meg a nővérenek a kétszáz aranyat. Sírdogálás közben megjelent a dév, kezében a levágott báránnyal, megint azt mondta: "a türelmes a végén nyer" - aztán bement a konyhába, otthagyta a bárányt, s eltávozott. A dév elment, a leány felkelt, készített ételeket, megtömte a hasát, lefeküdt aludni. Reggel, amikor felébredt és felkelt, fésülgetni kezdte a haját. Ahányszor végighúzta a fésűt a haján, annyiszor egy arany hullott az ölébe. Amíg fésülködött, az arany csak potyogott, potyogott. Amikor pont kettőszáz arany volt az ölében, tovább egy darab se hullott. A leány a köpenye aljába töltötte az aranyakat, s mikor megjött a vezér, odaadta neki.

A vezér csak nézett nagyot, s látta, hogy semmi hajlandóságot nem mutat a leány arra, hogy a várat elhagyja.

- Három nap múlva a szeráj egész népe hozzád jön vendégségbe! Szégyent ne hozz apád fejére! - adta hírül a leánynak.

Hallva a hírt, a leány majd elájult. "Uram Isten! Ennyi embert hová tud itt leültetni és elszállásolni? Mivel tudja őket jóllakolni, miből és ki készíti el azt a sok ételt?" - folyton csak ezen járt az esze, lassan beesteledett.

Estefelé, mint szokott, jött, ugyanazokat a szavakat mondta, s el is ment. A leány a konyhában nekilátott a munkának, s mikor már le akart feküdni, a párnáján egy levelet talált. A papírra az volt írva: "A bottal, amit a tűzhely mellett találsz, üssél háromszor a földre!" Rögtön odament a tűzhelyhez, megragadta a botot, s háromszor a földre sújtott.

Az ütésekkel egy időben maga előtt látott negyven arabot, s ijedtében majd lenyelte a nyelvét. Hála Istennek, a negyven arab mind mosolygott.

- Parancsolj! - mondták egyszerre a leánynak, aki erre már kicsit összeszedte magát.

- Amit csak akarok, azt mind meg tudjátok tenni? - kérdezte tőlük.

- Igen, amit kívánsz, azonnal végrehajtjuk! - válaszolták azonnal.

- Nos, akkor elmondom nektek, hogy melyek a kívánságaim. Három nap múlva a szerájunk egész népe, az apámmal együtt eljön ide hozzám, vendégségbe. Ebben a várban nincsenek se hálósobák, se személyzet, akik sütnének, főznének. Azonnal építsetek a vár mellé egy nagy palotát, amelyben minden szükséges dolog, a személyzettel együtt megvan. - parancsolta a leány.

- Szívesen! - mondták az arabok, azzal már el is tűntek.

A leány ment lefeküdni. Három nap múlva a vár mellett egy hatalmas kastély emelkedett. A kastélyban minden vendég részére külön hálósoba készült. Rengeteg étel állt rendelkezésre. Amikor a leány apjával megérkezett a szeráj népe, ebben a kastélyban szálltak meg. Mindannyian elámultak, amikor azt látták, hogy a legkisebb leány egy ilyen nagy kastély tulajdonosa lett, és ilyen sok embernek parancsol. Amikor éjjel a vendégek a szobáikba vonultak és nyugovóra tértek, a leány visszament a várba. A lépcsőkön felfelé haladva, hozzáért valamihez a lába. Lehajolt, hogy megnézzé mi az, és az egy vaskarika volt. Felvette, s abban a pillanatban a lépcső helyén, hát nem egy hatalmas kapu nyílt-e ki?

Hirtelen szemkápráztató fényességben, és egy szőnyegekkel és selymekkel díszített szobában találta magát. Egy fiatal férfi állt és mosolyogva tekintett rá, aki észrevette, hogy a leány csodálkozik.

- Ne félj, nem idegenben, a saját otthonodban vagy. Én vagyok itt a padisah. Azok közül a leányok közül, akiket próbára tettem, csak egyedül te tetszel nekem. Te bátor is vagy és türelmes is. Minden este dév ruhát öltöttem, s amit hoztam bárányokból, finom ételeket készítettél, s ebből megtudtam azt, hogy jó háziasszony is vagy. Most már a feleségem leszel, s az itteniek szultánája. Készülődj, hiszen most itt van a szomszédban az apád, anyád, a testvéreid, a szerájotok minden népe, holnap megkezdjük az esküvőt.

A leány először azt hitte, álmodik, amikor rájött, hogy mindez valóság, örömeiben majd elszállt.

Másnap megkezdődött a menyegző. Negyven nap és negyven éjjel tartó lakodalom után a padisah legkisebb leánya az ifjú padisah felesége lett. Elnyerte bátorsága és türelme jutalmát.

Ők elérték a céljukat, hulljon köles fejetekre...